

Forældelsesfristen for kravet mod værger vil i sådanne tilfælde først løbe fra værgemålets ophør.

Begyndelsestidspunktet for de almindelige forældelsesfrister foreslås fastsat til »værgeforholdets ophør«. Et værgeforhold for en mindreårig ophører, når denne er blevet myndig, jf. værgemålslovens §§ 1 og 2. Værgemål efter § 5, fratagelse af handleevne efter § 6 eller samværsmål efter § 7 skal ophæves, hvis betingelserne ikke længere er opfyldt, jf. værgemålslovens § 10.

Henvisningen i bestemmelsen til forældelsesfristerne i § 3, stk. 1 og 3, er ensbetydende med, at der er tale om et udskudt begyndelsestidspunkt for de almindelige forældelsesfrister i § 3, stk. 1 og 3 – dvs. den korte frist på 3 år, der kan suspenderes, kombineret med absolutte frister på 10 eller 30 år. Hvis der f.eks. er tale om et krav i anledning af værgens tilegnelse af en mindreårigs midler, vil der således løbe en forældelsesfrist på 3 år fra den dag, da fordringshaveren fylder 18 år, men forældelsen kan suspenderes i op til 10 år regnet fra dette tidspunkt i tilfælde af undskyldelig uvidenhed om kravet, jf. § 3, stk. 2 og stk. 3, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Det foreslås i § 10, at der for krav, som tilkommer en fuldmagtsgiver mod *en fuldmægtig*, og som udspringer af den pågældendes tilsidesættelse af sine forpligtelser ved hvervets udførelse, indføres en tillægsfrist på 3 år. Det samme foreslås i relation til krav, der tilkommer et selskab, en forening, en fond eller lignende mod *et bestyrelsesmedlem* eller *en direktør* i selskabet mv.

At kravet skal udspringe af den pågældendes »tilsidesættelse af sine forpligtelser ved hvervets udførelse«, skal forstås bredt. I fuldmagtsforhold kan der f.eks. være tale om, at en fuldmægtig – f.eks. en advokat eller en prokurist i en virksomhed – misbruger sin stilling ved at undlade at afbryde forældelsen af et krav mod fuldmægtigen eller eventuelt – afhængigt af, hvad fuldmagtsforholdet går ud på – ved at undlade at afbryde forældelsesfristen for fuldmagtsgivers krav mod tredjemand. Hvad angår et selskabs krav mod bestyrelsesmedlemmer mv. kan der f.eks. være tale om, at bestyrelsen har foretaget ulovlige udlodninger til sig selv, eller at direktøren har handlet ansvarspådragende i forbindelse med driften af selskabet, f.eks. ved foretagelse af risikofyldte og tabsgivende dispositioner for selskabet.

Tillægsfristen på 3 år regnes fra hvervets ophør eller – hvis dette tidspunkt er tidligere – fra det tidspunkt, da fordringshaveren eller den, der i øvrigt kan gøre fordringen gældende på fordringshaverens vegne, er eller burde være blevet bekendt med de omstændigheder, hvorpå kravet støttes. Sidste led indebærer, at der f.eks. ikke vil kunne rejses krav mod en direktør i et selskab i indtil 3 år efter dennes fratræden for et ansvarspådragende forhold, der har fundet sted længe forinden, hvis selskabet (dettes bestyrelse) allerede dengang var bekendt med forholdet.

Formuleringen »den, der i øvrigt kan gøre fordringen gældende på [fordringshaverens] vegne« sigter for så vidt angår fuldmagtsforhold til tilfælde, hvor fordringshaveren har bemyndiget en anden til at handle på sine vegne. Formuleringen omfatter også værgeforhold. Fristen begynder i disse tilfælde at løbe fra det tidspunkt, da den bemyndigede, værger mv. bliver eller burde være blevet bekendt med det forhold, der begrunder kravet. For så vidt angår krav mod et bestyrelsesmedlem eller en direktør i et selskab mv., sigtes der navnlig til andre (ikke medansvarlige) bestyrelsesmedlemmer eller direktører i selskabet.

I tilfælde, hvor de almindelige forældelsesregler fører til et senere forældelsestidspunkt, er det disse regler, som gælder, jf. at forældelse »tidligst« indtræder 3 år efter hvervets ophør mv.

Som eksempel på betydningen heraf kan nævnes et tilfælde, hvor en direktør i et selskab har handlet ansvarspådragende i april 1998, er fratrædt sin stilling i januar 1999, og hvor selskabet først bliver eller burde være blevet bekendt med forholdet i juni 2001. I dette tilfælde ville reglen om tillægsfrist føre til forældelse i januar 2002, men da den almindelige 3-årsfrist for erstatningskravet på grund af suspension, jf. § 3, stk. 2, først udløber i juni 2004, får tillægsfristen ingen betydning. Er der derimod tale om, at direktøren i det nævnte eksempel i stedet har handlet ansvarspådragende allerede i april 1988, vil tillægsfristen føre til, at fristen først udløber i januar 2002, altså 3 år efter hvervets ophør. Den almindelige frist ville være udløbet i april 1998, jf. § 3, stk. 3, nr. 3. Hvis selskabet (bestyrelsen) er blevet/burde være blevet bekendt med forholdet på et tidligere tidspunkt end ved hvervets ophør – f.eks. i december 1998 umiddelbart inden hvervets ophør – skal tillægsfristen regnes fra dette tidligere tidspunkt, og i eksemplet udløber fristen således i december 2001 (3 år efter tidspunktet for viden/burde viden).

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.